

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11C/143/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115206807
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2017:2115206807.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou, v právnej veci sporu žalobcu: M. M., nar. XX.XX.XXXX, štátny občan B. republiky, trvale bytom N. XXX/XX, W., zastúpený: JUDr. Dalibor Pavelka, advokát, Pribinova 46, Hlohovec, proti žalovanej: N. K., nar. XX.XX.XXXX, M., trvale bytom V. XA/X/X, XXXX X. - D., zastúpená: JUDr. Natália Šramelová, advokátka, Údernícka 11, Bratislava, o zaplatenie 3.588,62 eura s prísl., takto

rozhodol:

I. Žaloba sa z a m i e t a .

II. Žalovaná m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 24.03.2015, doručenu súdu dňa 26.03.2015, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 3.588,62 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 3.588,62 eura od 28.02.2015 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania.

2. Súd žalobe v celom rozsahu vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 11C/143/2015-24 zo dňa 28.04.2015. Vzhľadom k tomu, že sa platobný rozkaz nepodarilo žalovanej doručiť do vlastných rúk, pričom platobný rozkaz zároveň nebolo možné doručovať do cudziny, kde má žalovaná trvalý pobyt, súd platobný rozkaz uznesením č.k. 11C/143/2015-42 zo dňa 04.02.2016 v zmysle § 173 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) (v znení účinnom do 30.06.2016) zrušil v plnom rozsahu.

3. Vyššie uvedeným uznesením č.k. 11C/143/2015-42 zo dňa 04.02.2016 tunajší súd tiež konanie zastavil pre nedostatok právomoci súdov SR na konanie, pričom uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/193/2016-54 zo dňa 04.04.2017 bolo predmetné uznesenie súdu prvej inštancie zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

4. Keďže ide o konanie s cudzím prvkom (žalovaná je štátnym občanom C., kde má aj trvalý pobyt), súd skúmal právomoc súdov SR konať v danej veci, pričom bol viazaný právnym názorom súdu druhej inštancie vyjadreným v uznesení č.k. 11Co/193/2016-54 zo dňa 04.04.2017.

5. Podľa článku 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie“), toto nariadenie sa uplatňuje v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu.

6. Podľa článku 4 bod 1. nariadenia, ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.

7. Podľa článku 7 bodu 2. nariadenia, osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok.

8. Nakoľko v konaní sa žalobca domáha voči žalovanej nároku na refundáciu polovice finančných prostriedkov, ktoré vynaložil na splatenie celého úveru, pre posúdenie právomoci je potrebné vychádzať z článku 7 bod 2. nariadenia, s poukazom na čo je daná právomoc tunajšieho súdu na prejednanie a rozhodnutie veci.

9. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou ako dlžníci uzavreli dňa XX.XX.XXXX s W. banka B., a.s. ako veriteľom Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej im bol spoločne a nerozdielne poskytnutý úver v sume 7.000,- eur. Žalobca poskytnutý úver predčasne splatil v celom rozsahu, keď v období do októbra 2014 zaplatil banke za účelom splatenia úveru sumu 334,24 eura a dňa 19.11.2014 zaplatil banke mimoriadnu splátku v sume 6.843,00 eur, t.j. spolu 7.177,24 eura. Žalobca použil na mimoriadne splatenie úveru finančné prostriedky, ktoré mu poskytla B. sporiteľa a.s. na základe Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa XX.XX.XXXX. Právne žalobca odôvodnil žalobu poukazom na ustanovenia § 511 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka. Podľa úverovej zmluvy boli žalobca a žalovaná vo vzťahu k banke solidárnymi dlžníkmi. Neexistovala medzi nimi žiadna dohoda upravujúca výšku ich podielov na dlhu voči banke, preto sa zo zákona prezumuje, že ich podiely na dlhu boli rovnaké. Vzhľadom k tomu, že žalobca splatil celý úver, vznikol mu voči žalovanej nárok na refundáciu polovice finančných prostriedkov, ktoré vynaložil na splatenie úveru. Žalobca tak adresoval žalovanej prostredníctvom právneho zástupcu dňa 19.02.2015 výzvu, ktorou ju žiadal o zaplatenie dlžnej sumy v celkovej výške 3.588,62 eura. Žalovaná výzvu neprevzala, a tak bola zásielka dňa 24.02.2015 uložená na pošte. Dňom uloženia sa zásielka dostala do dispozičnej sféry žalovanej, ktorá mala možnosť sa s jej obsahom oboznámiť, pričom lehota k splneniu výzvy uplynula dňa 27.02.2015. Zásielka bola vrátená odosielateľovi dňa 17.03.2015. Z pasívneho konania žalovanej je podľa žalobcu zrejmé, že na jej strane absentuje akákoľvek vôľa dobrovoľne uhradiť pohľadávku žalobcu, preto sa žalobca obracia na súd.

10. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila v tom zmysle, že neuznáva nárok žalobcu. Tvrdenie žalobcu, že medzi ním a žalovanou neexistovala žiadna dohoda upravujúca výšku ich podielov na dlhu voči banke, a teda že ich podiely na dlhu boli rovnaké, a taktiež tvrdenie žalobcu, že splatením úveru banke vzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie, nie sú pravdivé. Žalovaná je toho názoru, že na vzťah medzi žalobcom a žalovanou nemožno aplikovať ustanovenie § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože v tomto prípade išlo na základe vzájomnej dohody výlučne o dlh žalobcu a podiel žalovanej na dlhu bol nulový. Má za to, že žalobca sa žalovanej sumy domáha bez právneho dôvodu. Formulácia žaloby vyvoláva dojem, ako keby si žalobca a žalovaná spoločne zobrali úver na nejaký spoločný účel, ktorý následne na tento účel použili. V skutočnosti medzi žalobcom a žalovanou neexistoval žiadny spoločný účel alebo spoločná vec, na ktorú boli peňažné prostriedky z úveru použité (napr. spoločná nehnuteľnosť, domácnosť, kúpa vozidla a pod). Žalovaná o poskytnutie úveru záujem nemala ani úver nepotrebovala. O podpísanie úverovej zmluvy požiadal žalovanú žalobca, pričom jej tvrdil, že na to, aby mu banka poskytla úver, potrebuje ručiteľa, inak ho nedostane. Podľa dohody medzi žalobcom a žalovanou malo ísť výlučne o záväzok žalobcu s tým, že žalobca bude úver splácať sám, pričom žalovaná nemala ani vedomosť, na aký účel mieni žalobca použiť úverové prostriedky. Nakoľko žalovaná žalobcu v tom čase poznala, súhlasila s tým, že mu pomôže, keďže mala byť iba v postavení ručiteľa a jej podiel na záväzku mal byť nulový. Na základe uvedeného žalobca a žalovaná uzavreli dňa XX.XX.XXXX v banke W. banka B., a.s. Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX. Úverová zmluva bola uzavretá bez bližšie definovaného účelu. Následne už žalovaná o úvere ani o jeho použití nedostala žiadne bližšie informácie, pretože podľa dohody so žalobcom malo ísť výlučne o jeho záväzok. Po celý čas bola žalovaná presvedčená, že v zmluvnom vzťahu s bankou je v právnom postavení ručiteľa tak, ako jej to prezentoval žalobca. Z formálno-právneho hľadiska si žalovaná neuvedomila, že je spoločne so žalobcom v postavení solidárneho dlžníka, pretože nepozná slovenský právny poriadok. Žalovaná nie je občiankou Slovenskej republiky. Na Slovensku sa vydala, pričom po rozvode sa presťahovala naspäť do T.. Potom, ako žalobca celý úver uhradil, považovala žalovaná celú vec za ukončenú a vôbec ju nenapadlo, že by žalobca od nej vymáhal časť ním zaplateného úveru. Žalovaná poukazuje na to, že peňažné prostriedky úveru boli poskytnuté na osobný účet žalobcu, ktorý ich použil na vlastné účely.

S prostriedkami úveru teda disponoval výlučne žalobca, žalovaná s peňažnými prostriedkami úveru vôbec nedisponovala, nemala k nim prístup a nevedela a ani nemohla ovplyvniť, za akým účelom ich žalobca použil. O tom, že medzi žalobcom a žalovanou existovala dohoda, podľa ktorej malo ísť výlučne o dlh žalobcu, svedčí aj postup žalobcu pri splácaní úveru, keď záväzok voči banke žalobca dobrovoľne a z vlastnej vôle splácal sám v stanovených mesačných splátkach a následne predčasným splatením úveru, pričom žalobca nepostupoval v súlade s ustanovením § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného podľa žalovanej vyplýva, že pokiaľ ide o splácanie úveru, žalovaná sa v zmysle dohody so žalobcom nemala podieľať na záväzku voči banke. Aj z tvrdení žalobcu, v ktorých prezentoval právnu pozíciu žalovanej ako ručenie, vyplýva, že výlučný podiel na záväzku voči banke patril žalobcovi. Žalovaná poukazuje aj na to, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by polovicu peňažných prostriedkov úveru odovzdal žalovanej alebo, že boli čo i len čiastočne použité žalovanou, resp. na účely žalovanej, a teda že by na strane žalovanej vzniklo akékoľvek obohatenie z titulu poskytnutého úveru alebo že by žalovaná mala z úveru akýkoľvek prospech. Vzhľadom na uvedené je absurdné a nepochopiteľné, prečo žalobca vymáha od žalovanej časť prostriedkov použitých na splatenie jeho vlastného dlhu. Na strane žalovanej k žiadnemu obohateniu nedošlo, pretože prostriedky úveru preukázateľne neboli čerpané zo strany žalovanej a to ani čiastočne. Aj z vyššie uvedených dôvodov je zrejmé, že sa žalovaná nemohla obohatiť na úkor žalobcu. Naopak, má za to, že úmyslom žalobcu je obohatiť sa bez právneho dôvodu a na úkor žalovanej. Žalobca najprv využil omyl žalovanej a jej neznalosť slovenského právneho poriadku na to, aby sa solidárne zaviazala voči banke za úver, ktorý následne použil na svoje vlastné účely, s ktorými žalovaná nemá nič spoločné. (Má za to, že na úhradu iných svojich dlhov alebo záväzkov.) Následne spoločný záväzok so žalovanou voči banke vyrovnal tak, že si v inej banke zobral ďalší úver, pričom počítal s tým, že polovicu mu zaplatí žalovaná. Žalovaná je toho názoru, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak by súd zaviazal žalovanú, aby sa podieľala na úhrade úveru, ktorý bol čerpaný a použitý výlučne žalobcom na jeho súkromné účely, o ktorých žalovaná nevedela a ani neboli v jej záujme. Žalovaná záverom navrhla, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a aby žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy súdneho konania.

11. Žalobca sa v replike vyjadril v tom zmysle, že so žalovanou sa zoznámili na jeseň roku XXXX na sociálnej sieti. Žalobca mal v predmetnom čase ambíciu rozbehnúť podnikanie spočívajúce v zhotovovaní striech a dodávaní pracovnej sily na stavby v tejto oblasti do B. republiky T.. Žalovaná sa narodila vo M. a vedela nemecky, preto jej žalobca na osobnom stretnutí navrhol spoluprácu s tým, že by v rámci podnikateľskej činnosti žalobcu pôsobila ako obchodný zástupca, ktorý by mal na starosti najmä ponukovú časť podnikania a vybavovanie objednávok s rakúskymi odberateľmi. Žalovaná s návrhom žalobcu súhlasila, avšak za účelom rozbehu podnikania bolo potrebné primárne obstaráť finančné prostriedky, ktoré sporové strany nemali. Obaja tak spoločne požiadali W. B., a.s. o poskytnutie úveru a na základe zmluvy o úvere im bol poskytnutý úver vo výške 7.000,- eur. Sporové strany uzavreli zmluvu o úvere v postavení rovnocenných dlžníkov, ktorí boli voči banke zaviazaní spoločne a nerozdielne, preto sú tvrdenia žalovanej o tom, že na základe vzájomnej dohody išlo výlučne o dlh žalobcu a podiel žalovanej bol nulový, bez opory v objektívnom skutkovom stave veci. Vo vzťahu k samotnému úveru je zaujímavé, že to bola práve žalovaná, ktorá priviedla žalobcu do novootvorenej pobočky banky na hlavnej ulici v C., keďže žalobca nemal o existencii tejto pobočky žiadnu vedomosť. Zároveň platí, že žalovaná predložila banke kompletnú dokumentáciu za účelom schválenia úveru, najmä potvrdenia o príjme od zamestnávateľa. Na základe uvedeného sú tvrdenia žalovanej o tom, že jej úloha v celej veci spočívala len v nezištnej pomoci známemu prevzatím ručiteľského záväzku sú zjavne účelové. Sporové strany si reálne zobrali úver na spoločný účel, ktorý je popísaný vyššie. Konkrétne boli finančné prostriedky z úveru použité najmä na cestovné náklady, keďže sporové strany za účelom rozbehu podnikania absolvovali niekoľko ciest po celom T., kde obchádzali stavby a stavebné spoločnosti a dohadovali možnú spoluprácu. Skutočnosť, že žalovaná sa na rozbehu podnikania so žalobcom reálne a prevažnou mierou podieľala svedčí i skutočnosť, že žalovaná je na stránke www.najstrechy.eu od roku 2014 stále vedená ako obchodný zástupca. Zároveň žalobca predkladá e-mailovú komunikáciu v nemeckom jazyku medzi žalovanou a potenciálnymi odberateľmi v T., pričom predkladá len zopár e-mailov, nakoľko celkovo je ich viac ako sto. Sporové strany približne po pol roku vyčerpali všetky finančné prostriedky z úveru, preto by za účelom pokračovania bolo potrebné investovať do podnikania ďalšie financie. Žalovaná s tým však nesúhlasila, pretože zrejme predpokladala, že podnikanie bude rentabilné už po pol roku. Z tohto titulu spoluprácu so žalobcom ukončila, následne predala dom v obci Boleráz a odišla do T., odkedy nemal o nej žalobca žiadne správy. V žiadnom prípade nie sú pravdivé tvrdenia, že by žalobca požiadaval žalovanú o podpísanie zmluvy o úvere, nakoľko potreboval ručiteľa. Takáto právna konštrukcia totiž v žiadnom smere nevyplýva z obsahu zmluvy o úvere. Žalovanej tvrdenia

o nezištnej pomoci žalobcovi uzavretím zmluvy o úvere, z ktorej mal byť žalobcovi poskytnutý úver k jej neznámemu účelu sa javí byť značne nedôveryhodná, obzvlášť ak sa so žalobcom poznala necelého pol roka. Najväčšiu účelovosť tvrdení žalovanej vidí žalobca v argumentovaní, že nie je slovenskou štátnou občiankou, preto nepozná slovenský právny poriadok a ani si neuvedomovala formálno-právne dôsledky svojho konania pri uzatváraní zmluvy o úvere. Žalovaná je síce rakúskou štátnou občiankou, ktorá je však dcérou slovenských rodičov a v SR v minulosti žila a pracovala minimálne 10 rokov (dokonca ako operátorka call centra v C.), pričom z jej verbálneho prejavu nie možné identifikovať, že by sa nemalo jednať o B.. Zároveň jej znalosť slovenských reálií ako aj slovenského právneho poriadku je lepšia než u mnohých obyvateľov tejto republiky. Záverom žalobca k veci uvádza, že i keby žalobca použil finančné prostriedky z úveru na akýkoľvek osobný účel, alebo splatenie akéhokoľvek jeho dlhu (i keď tomu tak reálne nebolo), takáto skutočnosť by bola z titulu zmluvou o úvere založenej pasívnej solidarity sporových strán vo vzťahu k banke bez akéhokoľvek právneho významu a ani takáto skutočnosť by nemohla zbaviť žalovanú záväzku zaplatiť žalobcovi polovicu poskytnutého úveru. V priebehu konania sa žalobca ďalej vyjadril, že žalobca ako aj žalovaná si zobrali úver ako dve fyzické osoby, tento nebol nikdy predmetom účtovníctva, neboli prevedené do vlastníctva spoločnosti N.

12. Žalovaná sa v duplike vyjadrila, že tvrdenia žalobcu o tom, že predmetná zmluva o úvere bola uzavretá za účelom obstarania finančných prostriedkov na rozbehnutie údajného podnikania, ktorý žalobca prezentuje ako spoločný podnikateľský zámer so žalovanou, sú nepravdivé a nepodložené. Žalovaná popiera, že by medzi ňou a žalobcom existoval akýkoľvek vzťah spočívajúci v zámere vykonávať spoločnú podnikateľskú činnosť. Poukazuje na to, že iba žalobca je podnikateľom, t.j. iba žalobca vykonáva podnikateľskú činnosť, pričom žalovaná nie je registrovaná ako podnikateľ - fyzická osoba ani ako spoločník, konateľ alebo člen štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti. Na druhej strane však z dostupných údajov registrov podnikateľov vyplýva, že žalobca je držiteľom živnostenského oprávnenia ako fyzická osoba M. M., miesto podnikania N. XXX/XX, XXX XX W., J.: XX XXX XXX a taktiež podnikateľskú činnosť vykonáva aj prostredníctvom obchodnej spoločnosti N. s.r.o., so sídlom P. XXX/XX, XXX XX W., J.: XX XXX XXX, v ktorej je žalobca jediným spoločníkom a konateľom. Žalovaná nie je podnikateľkou, nevykonáva ani nikdy nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť ani o podnikanie nemala nikdy záujem, či už samostatne alebo spoločne so žalobcom, nakoľko žalovaná uprednostňuje istotu pracovnoprávneho vzťahu pred rizikom z podnikania. Žalovanú oslovil a kontaktoval práve žalobca na sociálnej sieti, prostredníctvom ktorej si žalovaná hľadala zamestnanie, pričom jej ponúkol prácu, ktorá mala spočívať v komunikácii s rakúskymi firmami, ktoré by mali eventuálny záujem o pracovné sily zo B. v oblasti zhotovovania stavieb. Ak teda žalobca tvrdí, že mal ambíciu rozbehnúť podnikanie spočívajúce v zhotovovaní striech a dodávaní pracovnej sily na stavby v tejto oblasti do B. republiky T., išlo výlučne o jeho podnikateľský zámer a ambíciu. Medzi žalobcom a žalovanou neexistuje žiadny zmluvný ani iný vzťah, ktorý by zakladal spoločné podnikanie so žalobcom. Žalobca ani nedoložil žiadny relevantný dôkaz o tom, že by medzi žalobcom a žalovanou existoval akýkoľvek vzťah založený na vykonávaní podnikateľskej činnosti. Žalovaná bola v domnení, že pre žalobcu bude vykonávať prácu ako zamestnanec v pracovnom pomere, pričom v rámci svojej náplne práce žalovaná komunikovala iba s jediným potenciálnym záujemcom, a to so spoločnosťou S. F., po čom svoj pracovný vzťah so žalobcom ukončila, nakoľko jednak nemala pracovnú zmluvu, žalobca jej ani nezaplatil odmenu za vykonanú prácu a teda žalovaná nevidela perspektívu v ďalšom zamestnaní so žalobcom. Čo sa týka doloženej e-mailovej komunikácie, žalovaná písala iba jeden e-mail, o ostatnej e-mailovej komunikácii, na ktorú sa žalobca odvoláva vo vyjadrení, o tejto nemá žalovaná žiadnu vedomosť. Žalovaná dôrazne popiera, že by bola autorom predmetnej e-mailovej komunikácie. O ostatnej e-mailovej komunikácii sa žalovaná dozvedela až v tomto vyjadrení žalobcu, kde žalobca prezentuje túto ako jej komunikáciu. Žalovaná poukazuje na to, že žalobca neoprávnene používal jej meno v e-mailovej komunikácii, pričom žalovaná fakticky nemôže zabrániť žalobcovi, aby používal jej meno pri prezentácii jeho ponuky. Taktiež uvádza, že žalovaná nepôsobí ako obchodná zástupkyňa pre spoločnosť žalobcu. Žalobca ju uvádza na stránke jeho spoločnosti bez jej vedomia a súhlasu. Žalovaná ukončila svoju činnosť pre žalobcu už v máji 2014, keď pochopila, že žalobca pre ňu žiadnu stabilnú a hlavne platenú prácu nezabezpečí, a že ju iba využil na získanie finančných prostriedkov z úveru, ktoré však použil iba žalobca, a to na svoje vlastné podnikanie, resp. iné súkromné účely. Napriek tomu, že žalobca a žalovaná nemali žiadne spoločné podnikanie a žalovaná s podnikaním žalobcu nemala nič spoločné, žalobca naďalej vyhľadával a kontaktoval žalovanú, pričom na ňu vyvíjal nátlak, aby naďalej pokračovala v práci pre neho, pričom zneužíval skutočnosť, že žalovaná podpísala zmluvu o úvere so žalobcom spoločne a nerozdielne. Žalovaná zdôrazňuje, že s podpísaním zmluvy o úvere súhlasila iba preto, že pôvodne mala záujem pre žalobcu pracovať a uverila jeho tvrdeniam, že malo ísť výlučne o záväzok žalobcu s tým, že žalobca

bude úver splácať sám, a že mala byť iba v postavení ručiteľa. Žalobca neposkytol žalovanej žiadne informácie o tom, na aké účely finančné prostriedky použil. Žalovaná popiera, že by malo ísť o obstaranie finančných prostriedkov za účelom rozbehu spoločného podnikania. K tvrdeniam žalobcu, ktorými sa snaží spochybníť vyjadrenia žalovanej, že pri uzatváraní zmluvy o úvere vychádzala z neúplných informácií od žalobcu o tom, že na jej strane má ísť iba o ručenie, uvádza žalovaná nasledovne. Žalovaná už vo vyjadrení k žalobe uviedla, že si pri uzatváraní zmluvy neuvedomila, že z formálno-právneho hľadiska je v postavení solidárneho dlžníka. Žalovaná nemá skúsenosti s bankovými úvermi. Nevie, akú právnu formu a podobu má zabezpečenie záväzku vo forme ručenia. Žalovaná podpísala návrh, ktorý jej predložila banka. Žalovaná podotýka, že v súčasnosti je bežnou praxou banky, že ľudí, ktorí sú ochotní ručiť dlžníkovi za úver, nechajú podpísať zmluvu v právnom postavení spoludlžníkov, pričom sa banka nezaujíma o to, aký vzťah medzi dlžníkom a tzv. spoludlžníkom v skutočnosti je, pretože to tak banke vyhovuje z hľadiska vymáhania záväzkov. Tvrdenia žalobcu o údajných výborných znalostiach žalovanej o slovenskom právnom poriadku a znalostiach „slovenských reálií“ sú nepravdivé. Žalovaná má síce slovenské korene, avšak narodila sa v Rakúsku a jej hlavným komunikačným jazykom je nemčina. Na B. žalovaná nikdy nepracovala ako operátorka call centra. Žalovaná pracovala v oddelení nákupu pre rakúsku spoločnosť v C., ktorá mala nemecky hovoriaceho riaditeľa bez znalostí slovenského jazyka a teda žalovaná aj v zamestnaní komunikovala prevažne v nemeckom jazyku. Z uvedeného vyplýva, že jej znalosť "slovenských reálií" aj slovenského právneho poriadku je obmedzená. Tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaná údajne priviedla žalobcu do pobočky banky, o ktorej predtým vôbec nevedel a tiež tvrdenia o tom, že záležitosti ohľadne úveru obstarávala najmä žalovaná, sú nepravdivé, ničím nepodložené a nepreukázané. Žalovaná nepopiera, že zmluvu o úvere podpísala ani nepopiera svoju prítomnosť v banke. Je logické, že pre schválenie úveru museli účastníci predložiť bankou požadované doklady a taktiež je logické, že sa prítomnosť žalovanej v banke vyžadovala (čo by platilo aj v prípade ručenia). Žalovaná si je vedomá skutočnosti, že aj keby bola v právnom postavení ručiteľa, musela by splatiť úver v prípade, že by ho nesplácal dlžník. Avšak nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že medzi žalobcom a žalovanou vznikol regresný nárok žalobcu voči žalovanej, nakoľko vnútorný vzťah medzi nimi bol upravený tak, že dlh bude znášať výlučne žalobca, o čom žalovanú aj viackrát ubezpečoval. Skutočnosť, že by žalovaná mala žalobcovi regresne vrátiť polovicu jeho dlhu, nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu tak, ako to predpokladá § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka ani nemá oporu v dohode medzi žalobcom a žalovanou a teda je nelogické, aby sa žalobca domáhal polovice ním splateného dlhu od žalovanej, keď je evidentné, že žalovaná nemala z úveru žiadny prospech ani nebol úver použitý na žiadnu spoločnú vec. Žalobca tvrdí, že finančné prostriedky z úveru použil najmä na cestovné náklady. Ide však iba o tvrdenie žalobcu, ktoré nedoložil žiadnymi relevantnými dôkazmi, ktoré by preukazovali účelne vynaložené náklady. Žalovaná má za to, že v prípade, ak by žalobca skutočne použil prostriedky úveru ako investíciu v súvislosti s podnikateľskou činnosťou, mal by tieto výdavky a doklady o nich riadne zaevidované vo svojom účtovníctve. Pokiaľ ide o vzťah medzi solidárnymi dlžníkmi navzájom, nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že by žalovaná musela zaplatiť žalobcovi polovicu poskytnutého úveru aj v prípade, ak by prostriedky z úveru použil na svoj osobný účel alebo na splatenie svojho dlhu. Žalovaná je toho názoru, že v tomto prípade by žalobcovi nevznikol regresný nárok voči žalovanej, pretože by tak na strane žalobcu došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaná má za to, že aj skutočnosť, že žalobca prezentuje vyššie uvedený názor, svedčí o tom, že mal od začiatku v úmysle obohatiť sa na úkor žalovanej. Považuje za preukázané, že žalovaná neobdržala žiadnu časť finančných prostriedkov z poskytnutého úveru. Všetky finančné prostriedky z úveru obdržal žalobca, ktorý ich následne aj minul, pričom žiadnu časť neodovzdal žalovanej ani nepoužil v jej prospech. Žalobca taktiež nepreukázal svoje tvrdenie, že finančné prostriedky z úveru použil na úhradu cestovných nákladov. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by žalovaná a žalobca mali spoločný podnikateľský zámer ani že by žalovaná a žalobca spoločne podnikali. Žalobca žalovanej ani nevyplatil žiadny zisk alebo prospech z údajného spoločného podnikania. Tvrdenia žalobcu o spoločnom podnikaní so žalovanou sú účelové, pretože finančné prostriedky z úveru spotreboval výlučne na svoje osobné účely alebo na svoje vlastné podnikateľské aktivity, s ktorými žalovaná nemá nič spoločné a o ktorých jej neposkytol žiadne bližšie informácie. (Podľa dostupných informácií ide o aktivity žalobcu na stavbách M. a taktiež o aktivity v oblasti vykonávania a zabezpečovania striptérskych vystúpení). V priebehu konania žalovaná ďalej uviedla, že nefiguruje v žiadnej zmluve ani dohode, ktorú žalobca uzatváral v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Poukazuje na to, že iba žalobca je podnikateľom. Žalovanú oslovil s tým, aby v rámci jeho podnikateľskej činnosti pre neho pracovala. Žalovaná má za to, že žalobcom doložené e-maily nepreukazujú spoločné podnikanie so žalobcom, sú adresované z adresy žalobcu s názvom M. M., a@b.c, a žalovaná je uvádzaná pod hlavičkou spoločnosti N.. Z uvedeného vyplýva, že aj keby žalovaná zaslala uvedené e-maily, robila by to ako zamestnankyňa a nie pod vlastným menom

ako podnikateľka. Má za to, že činnosť, ktorú žalovaná vykonávala u žalobcu, mala byť vykonávaná v pracovnom pomere, poukazuje na porušenie zákona zo strany žalobcu, zák. č. 82/2005 o nelegálnej práci, pretože žalobca jednak nedal žalovanej pracovnú zmluvu a nezaplatil jej odmenu za prácu, ktorú u neho vykonávala. Žalovaná nemala uzavretú žiadnu zmluvu so spoločnosťou F. S., čo úplne vylučuje skutočnosť o spoločnom rozbiehaní podnikania. Poukazuje na konanie žalobcu, ktorý napriek tvrdeniam, že údajne rozbiehal podnikanie v T. spoločne so žalovanou, všetky podnikateľské aktivity v T. vykonával prostredníctvom a v mene svojej spoločnosti s ručením obmedzeným N. s.r.o. a to vrátane kontaktovania záujemcov, rokovania so záujemcami a uzatvárania zmlúv, čo vyplýva aj zo žalobcom doložených e-mailov. Z konania žalobcu teda vyplýva, že zmluvy, z ktorých mal vyplynúť pre žalobcu zisk, uzatváral na svoju firmu, kde žalovaná nie je spoločníkom ani konateľom. Úverovú zmluvu, ktorej predmetom bolo zaťaženie dlhom a úverom uzavrel na meno žalovanej. Žalovaná má za to, že táto skutočnosť svedčí o nepoctivom a špekulatívnom zámere žalobcu od začiatku. Žalobca najprv oslovil žalovanú s ponukou práce pre neho a až následne po určitej dobe začal naliehať na žalovanú, aby mu išla ručiť na úver v banke. Na strane žalobcu neboli splnené ani podmienky na uplatnenie náhrady vyplývajúce z § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože voči žalobcovi nebol zo strany W. uplatnený nárok vyšší, ale žalobca dobrovoľne a z vlastnej iniciatívy predčasne splatil úver. Ďalej poukazuje na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práva a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Má za to, že uplatňovanie žalovanej sumy žalobcom je v rozpore s dobrými mravmi. Poukazuje aj na článok 5 Civilného sporového poriadku. Žalovaná má za to, že zo strany žalobcu ide vyložene o špekulatívnu žalobu, ktorá by nemala požívať právnu ochranu, na zamietnutie žaloby stačí už len sama skutočnosť, že prostriedky úveru boli použité výlučne žalobcom na jeho osobné účely a že žalovaná z týchto prostriedkov neobdržala ani časť. Má za to, že podstatou nároku na náhradu podľa § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka je to, aby sa nikto bezdôvodne neobohatil tým, že niekto za neho plní jeho dlh, čo je v tomto prípade vylúčené, pretože žalovaná sa s platením úveru zo strany žalobcu nijako neobohatila, pretože úver minul žalobca na vlastné účely. Má za to, že právny úkon urobený žalovanou pri uzatváraní úverovej zmluvy je neplatný podľa § 49a Občianskeho zákonníka, nakoľko bol urobený v omyle, pretože žalovaná pri jeho uzatváraní vychádzala z tvrdení žalobcu o tom, že pôjde iba o ručenie, pričom je zjavné, že tento omyl vyvolal úmyselne žalobca.

13. Žalobca ako dôkazy označil a predložil Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, Všeobecné poisťné podmienky pre poistenie schopnosti splácať úver - Prima banka, Výpis z účtu, Zmluvu o splátkovom úvere zo dňa XX.XX.XXXX, Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, Informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), Kvitanciu/protokol o ukončení platnosti zmluvy o úvere č. 000000000121347, Potvrdenie údajov zo dňa 09.12.2014, Výzvu na zaplatenie pohľadávky - pokus o zmier zo dňa 19.02.2015, fotokópiu obálky, Slovenská pošta - sledovanie zásielok, printscreen stránky G.u, e-mailovú komunikáciu. Navrhol tiež doplniť dokazovanie dopytom na W., dopytom na spoločnosť S. F. X..

14. Žalovaná ako dôkazy označila a predložila Výpis zo živnostenského registra, Výpis z obchodného registra, elektronickú komunikáciu. Navrhla tiež doplniť dokazovanie ostatnými výpismi zo žalobcovho osobného účtu, ako aj výpismi z úverového účtu, a dokladmi žalobcu preukazujúcimi účel použitia prostriedkov úveru. Ďalej navrhla ako svedkyňu vypočuť pracovníčku pobočky W. banky B. a.s., K. B. a tiež vykonať výsluch žalovanej.

15. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a žalovanou, ako aj listinnými dôkazmi vyžiadanými z W. banka B., a.s., a tiež výsluchom žalovanej, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

16. Z Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 4) vyplýva, že táto bola uzavretá medzi W. banka B., a.s. ako veriteľom a stranami sporu ako dlžníkmi, pričom na základe tejto zmluvy bol žalobcovi a žalovanej spoločne a nerozdielne poskytnutý úver v sume X.XXX,- eur. Konečná splatnosť úveru bola dojednaná na 22.04.2024, pričom celková čiastka, ktorá mala byť zo strany dlžníkov zaplatená bola vo výške 13.398,80 eura. Z Kvitancie/protokolu o ukončení platnosti zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 17) vyplýva, že banka v nej potvrdzuje, že úver poskytnutý vo výške 7.000,- eur bol spolu s úrokmi a poplatkami v celom rozsahu splatený 19.11.2014 a banka ku dňu vystavenia tohto protokolu neeviduje žiadne pohľadávky z úverovej zmluvy. Zo Žiadosti

o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 154) vyplýva, že túto Žiadosť podpísali strany sporu, a to žalobca ako žiadateľ a žalovaná ako spolužadateľ. Prílohou žiadosti boli fotokópie cestovného dokladu a pobytového preukazu občana EÚ žalovanej a občianskeho preukazu žalobcu (č.l. 158-159). Z vyjadrenia navrhutej svedkyne Kristíny Serbákovej rod. Szentandrásyovej zo dňa 19.09.2017 (č.l. 165) vyplýva, že žalobcu a žalovanú si nepamätá a nepozná ich, preto by v rámci pojednávania nemala čo uviesť.

17. Žalovaná pri výsluchu strany sporu na pojednávaní uviedla, že so žalobcom sa zoznámili cez nejaký portál, uviedol, že tu má firmu N., že by potreboval pomoc nájsť prácu do zahraničia, pretože žalobca po nemecky nevedel. Tak sa do toho pustila, že mu pomôže, bola krátko pred rozvodom, že by mu pomohla nájsť práce, keby sa to rozbehlo, že by sa u neho zamestnala. Po týždni - dvoch týždňoch jej povedal, že má nejakých ľudí, ktorí by išli do zahraničia robiť, ale treba nejaké papierovačky, zmluvy, na čo nemá financie, že či by mu nešla ručiť, za čo jej bude strašne vďačný. Že ona by s tým nič nemala. Keď sa pani v banke opýtala, či budú mať obaja prístup ku kontu, žalobca povedal, že iba on ho chce. Potom sa stalo, že našli ľudí do C., poslali dvoch, troch ľudí, títo sa ale vrátili, že nemali platné papiere, a preto sa žalovaná rozhodla, že s tým skončí. Po rozvode sa chcela presťahovať do T., predtým sa bola v banke opýtať, či je úver splatený, na čo jej bolo povedané, že je to uzavreté. Ona osobne si nechcela brať úver. Sama nemala peniaze. Žalobca jej povedal, že ona je ručiteľ, že on to všetko zaplatí, len aby dostal tie peniaze. Povedal jej, že podmienkou získania úveru je to, aby mu pomohla, aby mu išla ručiť. Ona so žalobcom nechcela podnikáť, len sa to malo rozbehnúť a ona sa mala u neho potom zamestnať. Malo ísť o rozbiehanie jeho vlastného podnikania, jeho firmy. Do Tirolska išli s jej autom, nakoľko jej povedal, že jeho A. má niečo s motorom a takúto cestu nezvládne. Na otázku, či vie o tom, že sa uskutočnili ešte ďalšie cesty žalobcu, žalovaná uviedla, že ona s ním všade nechodila. Pri podpisovaní zmluvy v banke jej nebolo povedané, že bude vystupovať ako spoludlžník, ona len ticho sedela vedľa žalobcu a na konci podpísala. Keby jej predtým žalobca povedal, že úver budú musieť splácať spolu, tak by takú zmluvu neuzavrela. Žalovaná ďalej uviedla, že moc nechcela ručiť žalobcovi za úver, lebo sa bála, ale ju presvedčil, že jej bude vďačný za všetko, a že sa nemusí báť. Ona z úveru nič nemala, nič jej neodovzdal. Nemohla o peňažných prostriedkoch rozhodovať, nevie, čo s nimi urobil. Žalobca vykonával podnikateľské aktivity v T. ako živnostník pod hlavičkou N., takto oslovoval aj záujemcov a uzatváral zmluvy. Žalovaná sa nikdy nepredstavovala, že spolu so žalobcom podnikajú. U pána Dagna podpisoval iba žalobca, žalovaná iba prekladala. V SR žila 4 roky. V minulosti mali s exmanželom spoločný dom, spoločný úver. Na úvere figurovala ako spoludlžník. Nevie, prečo v žiadosti o poskytnutie úveru uviedla, že má ručiteľské záväzky 300,- eur.

18. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

19. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

20. Podľa § 511 ods. 1 OZ, ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

21. Podľa § 511 ods. 2 OZ, ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu nie je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak, sú podiely na dlhu všetkých dlžníkov vo vzájomnom pomere rovnaké. Dlžník, proti ktorému bol uplatnený nárok vyšší, než zodpovedá jeho podielu, je povinný bez zbytočného odkladu upovedomiť o tom ostatných dlžníkov a dať im príležitosť, aby uplatnili svoje námietky proti pohľadávke. Môže od nich požadovať, aby dlh podľa podielov na nich pripadajúcich splnili alebo aby ho v tomto rozsahu dlhu inak zbavili.

22. Podľa § 511 ods. 3 OZ, ak dlžník v rozsahu uplatneného nároku dlh sám splnil, je oprávnený požadovať náhradu od ostatných podľa ich podielov. Pokiaľ nemôže niektorý z dlžníkov svoj podiel splniť, rozvrhne sa tento podiel rovnakým dielom na všetkých ostatných.

23. Podľa § 454 OZ, bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

24. Podľa § 34 OZ, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

25. Podľa § 35 ods. 1 OZ, prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavovať.

26. Podľa § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

27. Žalobca sa svojou žalobou domáha plnenia od žalovanej právny titulom tzv. následného rozvrhového postihu, na ktorý má právo dlžník, ktorý spoločný dlh splnil sám, t.j. aj za iného dlžníka, kedy má takýto dlžník právo od ostatných žiadať náhradu za toto plnenie podľa ich podielov (§ 511 ods. 3 OZ).

28. V konaní nebolo sporným, že medzi W. a.s. ako veriteľom a stranami sporu ako spoludlžníkmi bola dňa 30.04.2014 uzavretá úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, ani že záväzok z uvedenej zmluvy zanikol splnením zo strany žalobcu, ktorý na uvedenú zmluvu plnil celkom 7.177,24 eura, a tiež nebolo sporným, že žalovaná ovláda slovenský jazyk. Sporným o.i. bolo, či medzi žalobcom a žalovanou ako spoludlžníkmi existovala dohoda o tom, v akom podiele sa budú podieľať na splatení úveru.

29. Pasívna solidarita (solidárne dlžníctvo viacerých dlžníkov voči jednému veriteľovi) je upravená v ustanovení § 511 ods. 1 OZ a vzniká na základe právneho predpisu, rozhodnutím súdu alebo najčastejšie dohodou medzi veriteľom a spoludlžníkmi. Každý spoludlžník je v prípade spoločného záväzku vo vzťahu k ostatným spoludlžníkmi v rovnakom postavení, a to vrátane „hlavného“ dlžníka, čo znamená, že veriteľ môže požadovať splnenie spoločného záväzku od ktoréhokoľvek spoludlžníka. Inak je to však v otázke vnútorného vzťahu medzi spoludlžníkmi, pretože títo si môžu dohodnúť, že navonok je síce každý spoludlžník zaviazaný voči veriteľovi tak, ako by bol dlžníkom sám, avšak spoludlžníci medzi sebou sa o tento záväzok voči veriteľovi podelia v určitých podieloch. Obsahom takejto dohody pritom nemusí byť iba dohoda, že každý spoludlžník má rovnaký podiel na celkovom spoločnom záväzku, ale napríklad aj dohoda, že niektorý zo spoludlžníkov znáša celý podiel na záväzku a ostatní spoludlžníci nič. Uvedenú dohodu o rozsahu toho ktorého dlžníka na splácaní úveru je možné uzavrieť nielen písomne, ale aj ústne, či konkludentne.

30. Žalovaná tvrdila, že medzi žalobcom a žalovanou bola dohoda o tom, že pôjde výlučne o záväzok žalobcu s tým, že žalobca bude úver splácať sám a podiel žalovanej na dlhu bude nulový. Uvedené žalobca poprel. Na prvom pojednávaní bolo skutkové tvrdenie o dohode strán sporu ohľadom ich podielov na dlhu skonštatované ako sporné. Žalovaná potom niesla dôkazné bremeno tvrdenia o existencii dohody strán sporu o tom, že žalovaná nebude mať v rámci vnútorného vzťahu medzi spoludlžníkmi povinnosť splatiť úver v žiadnom rozsahu, resp. že tento úver splatí žalobca sám. V lehote na doplnenie dôkazov navrhla žalovaná doplniť dokazovanie jej výsluchom. V rámci výpovede na pojednávaní uviedla, že ona osobne si nechcela brať úver, žalobca jej povedal, že ona je ručiteľ, že on to všetko zaplatí, len aby dostal tie peniaze, povedal jej, že podmienkou získania úveru je to, aby mu pomohla, aby mu išla ručiť.

31. Súd v zmysle § 191 ods. 1 CSP hodnotí dôkazy nielen jednotlivo, ale aj všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V nadväznosti na citované ustanovenie mal súd za to, že výpoveď žalovanej je potrebné vyhodnotiť aj v kontexte ostatných vykonaných dôkazov. Výpoveď žalovanej na pojednávaní o tom, že sa so žalobcom dohodli, že celý úver splatí žalobca, nebola zo strany žalobcu žiadnym spôsobom spochybňovaná a na vyvrátenie jej výpovede žalobca nenavrhoval žiaden dôkaz. Súd zároveň výpoveď žalovanej o priebehu vzniku úverového vzťahu považoval za vierohodnú, nakoľko jej výpoveď sa javila logická a presvedčivá, keď zároveň korešpondovala s ostatnými vykonanými dôkazmi. V konaní totiž nebolo sporné, že úver splácal výlučne žalovaný, že v priebehu úverového vzťahu nepožadoval od žalovanej, aby sa aj ona podieľala na splácaní úveru, tento splácal sám v stanovených mesačných splátkach, pričom z vlastnej vôle úver predčasne splatil. Žalovaná poukazovala na to, že finančné prostriedky boli poukázané na účet žalobcu a žalovaná ani nevedela, za akým účelom ich žalobca použil, pričom poprela ich použitie na spoločný účel. Žalobca tvrdil, že finančné prostriedky boli použité na spoločné podnikanie, konkrétne

na cestovné náklady, pričom uvedené nepreukázal žiadnym dôkazom. Zároveň súd poukazuje na elektronickú komunikáciu medzi žalobcom a žalovanou obsiahnutú na č.l. 98-103, ktorej obsah žalobca nespochybnil. Z uvedenej komunikácie vyplýva, že žalobca sa 22.49 hod. (č.l. 101) vyjadruje, že pokiaľ nedodrží žalovaná slovo, že bude vybavovať prácu a rozvíjať firmu, on nedodrží slovo, že to bude platiť. Na čo žalovaná o 22.50 hod. reaguje, že on chcel úver, nie ona, k čomu žalobca píše, že ona chcela ručiť, nie on. Z uvedenej e-mailovej komunikácie vyplýva, že žalobca nepopiera, že úver chcel on, že dal slovo, že bude úver platiť, a zároveň z nej vyplýva, že obe strany sporu považovali postavenie žalovanej v úverovom vzťahu ako postavenie ručiteľa. Uvedené potom podporuje tvrdenie žalovanej a je v súlade s jej výpoveďou, že jej účasť na úverovom vzťahu mala byť len z dôvodu, aby bol úver žalobcovi bankou vôbec poskytnutý. V prípade ručiteľského záväzku, ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník, avšak následne, ak ručiteľ dlh splnil, je oprávnený požadovať od dlžníka náhradu za plnenie poskytnuté veriteľovi (§ 550 OZ). Hoci v konaní nebolo preukázané, že by žalobca využil omyl žalovanej, že pôjde z jej strany o ručenie (keď zo žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru, ako aj z úverovej zmluvy vyplýva, že strany sporu mali mať postavenie spoludlžníkov), z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v rámci vnútornej dohody v zmysle ustanovenia § 511 ods. 2 OZ si spoludlžníci upravili svoje podiely na dlhu voči banke tak, že pôjde výlučne o záväzok žalobcu, čím si vnútorne upravili svoj vzťah obsahovo obdobne vzťahu dlžníka a ručiteľa. Súd potom dospel k záveru, že skutočnosť uzavretia ústnej dohody spoludlžníkov o nulovom podiele žalovanej na úvere vyplýva nielen z jej výpovede ako dôkazu, ale aj zo všetkých vyššie uvedených skutočností.

32. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, že žalobca a žalovaná spoločne požiadali W. banka B. a.s. o poskytnutie finančných prostriedkov, následne sa dostavili do banky za účelom podpísania úverovej zmluvy, že na žalovanú nebol vyvíjaný akýkoľvek nátlak, nebola uvedená do omylu, a mala možnosť s úverovou zmluvou sa oboznámiť, súd uvádza, že táto argumentácia nijako nespochybňuje skutočnosť, že medzi stranami sporu bol ich vnútorný vzťah upravený vyššie uvedeným spôsobom (podiel žalobcu 100%, podiel žalovanej 0%), hoci vo vzťahu k banke vystupovali solidárne. Neobstojí argumentácia žalobcu, že sporové strany uzavreli zmluvu o úvere v postavení rovnocenných dlžníkov, ktorí boli voči banke zaviazaní spoločne a nerozdielne, a preto sú tvrdenia žalovanej o tom, že na základe vzájomnej dohody išlo výlučne o dlh žalobcu a podiel žalovanej bol nulový, bez opory v objektívnom skutkovom stave veci. Dohoda medzi spoludlžníkmi totiž nemusí nutne vyplývať zo zmluvy uzavretej s veriteľom, nemusí byť ani uzavretá písomne, ale postačuje aj jej ústna forma. Žalovaná v konaní preukázala, že takáto ústna dohoda bola medzi stranami sporu uzavretá, čo vyplynulo z jej výpovede žalobcom nespochybnenej, v spojení s ostatnými dôkazmi (e-mailová komunikácia), ako aj ostatnými skutočnosťami (splácanie úveru výlučne žalobcom, nepreukázanie použitia finančných prostriedkov na spoločný účel, vnímanie postavenia žalovanej ako ručiteľa nielen žalovanou ale aj žalobcom).

33. Ustanovenie § 511 ods. 3 OZ umožňuje dlžníkovi, ktorý v rozsahu uplatneného nároku dlh sám splnil, požadovať náhradu od ostatných podľa ich podielov. Tento nárok vyplýva z úpravy uvedenej v § 511 ods. 1, 2 OZ, ak jeden z dlžníkov vo vzťahu k veriteľovi plnil jeho pohľadávku aj za ostatných dlžníkov, ktorí boli na základe zmluvy zaviazaní. Toto však platí len v tom prípade, pokiaľ si účastníci zmluvne právny záväzok ich vzťahu navzájom neupravili iným spôsobom. Tak tomu bolo aj v prejednávanej veci, keď žalobca a žalovaná si upravili svoj vzájomný vzťah ústnou dohodou, preukázanou v konaní výpoveďou žalovanej v spojení s e-mailovou komunikáciou, ako aj v spojení s ostatnými skutočnosťami v konaní preukázanými.

34. Z vykonaného dokazovania teda mal súd za preukázané, že hoci vo vzťahu k veriteľovi mali strany sporu postavenie solidárnych dlžníkov a banka sa mohla domáhať plnenia z úverovej zmluvy voči ktorémukoľvek z nich, podľa vnútornej dohody medzi stranami sporu mal žalobca úver splatiť sám s nulovým podielom žalovanej. Žalobca a žalovaná sa teda dohodli na výške ich vzájomného podielu na spoločnom záväzku, preto neplatí právna úprava § 511 ods. 2 OZ, že ich podiely na spoločnom dlhu sú vo vzájomnom pomere rovnaké. Vzájomné vyporiadanie dlžníkov je závislé od toho, aká je výška vzájomných podielov spoludlžníkov na ich spoločnom záväzku a v akom rozsahu sa ten ktorý z dlžníkov podieľal na plnení dlhu voči veriteľovi. Ak potom žalobca celý úver splatil sám, neplnil viac, ako to, čo na neho podľa dohody medzi spoludlžníkmi pripadalo, a preto nemá nárok domáhať sa voči žalovanej regresného plnenia. Zmyslom ustanovenia § 511 ods. 3 OZ je, aby sa nikto bezdôvodne neobohatil tým, že niekto za neho plní jeho dlh, čo sa však v prejednávanej veci nestalo, nakoľko žalovaný plnil v zmysle ústnej dohody svoj dlh sám, a teda žalovaná sa na jeho úkor neobohatila.

35. Pokiaľ ide o ďalšie navrhnuté dôkazy, súd nedoplnil dokazovanie kamerovým záznamom z W. banka B., a.s., nakoľko od vykonania tohto dôkazu žalobca upustil. Z dôvodu, že žalovaná upustila od návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne K. B. rod. B., súd nezabezpečoval jej prítomnosť na ďalšom pojednávaní. Súd ďalej nevykonal žalobcom navrhnuté dokazovanie dopytom na spoločnosť F. & B., B. (aby uviedla, či mala v roku XXXX obchodné stretnutie so žalobcom a žalovanou, kto tam bol prítomný a čo bolo jeho obsahom), nakoľko dôkazy zásadne predkladajú strany, pričom žalobca neuviedol žiadnu prekážku, ktorá by mu bránila takýto dôkaz zaobstarať a v konaní predložiť, pričom však uvedený dôkaz by ani nemohol prispieť k inému rozhodnutiu súdu. Súd nevykonal žalovanou navrhnuté dokazovanie nariadením žalobcovi, aby preukázal spôsob čerpania poskytnutého úveru, ako aj jeho použitia, predložením ostatných výpisov zo žalobcovho osobného účtu a výpisov z úverového účtu od začiatku úverového vzťahu, ako aj všetkých dokladov preukazujúcich účel použitia prostriedkov úveru, nakoľko dôkazné bremeno tvrdenia použitia finančných prostriedkov z úveru na spoločný účel niesol žalobca a bolo v jeho záujme uvedené tvrdenie o použití finančných prostriedkov v konaní preukazovať, keďže žalovaná jeho tvrdenie poprela. Z rovnakého dôvodu súd nedoplnil dokazovanie navrhované žalovanou, a síce dopytom na spoločnosť F. S. a síce, či bola uzavretá zmluva medzi touto spoločnosťou a žalobcom, resp. spoločnosťou žalobcu vrátane predloženia kópie predmetnej zmluvy, resp. či bola medzi touto spoločnosťou a žalovanou uzavretá nejaká zmluva.

36. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov tak súd považoval žalobu za nedôvodnú, preto ju vo výroku I. zamietol, pričom z dôvodu, že žalobca nemá voči žalovanej nárok na plnenie istiny, nemohla sa žalovaná ani dostať do omeškania, a preto súd zamietol žalobu aj v časti príslušenstva.

37. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

38. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

39. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

40. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

41. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď vo výroku II. priznal plne úspešnej žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania. O výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Civilné sporové konanie je v zásade spojené so zásadou zodpovednosti strany sporu za výsledok konania, ktorá je vyjadrená aj v ustanovení § 255 CSP. Aj v prípade plného úspechu niektorej zo strán však musí súd skúmať, či nie sú dané dôvody na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktoré umožňuje súdu z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať úspešnej strane nárok na náhradu trov konania celkom alebo sčasti. Uplatnenie tohto ustanovenia je možné len z výnimočných dôvodov, ktorá výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu, pričom ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP však v konaní žalobcom neboli tvrdené a súd ich sám nezistil, preto nevidel dôvod na aplikáciu uvedeného ustanovenia v prejednávanej veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.